

Operaen

Sinne pääsee mukavasti oikeastaan vain vesibussilla. Tietysti voi körötellä taksilla tai linja-autolla, mutta se on tylsää. Kävelen joutuisi kiertelemään kilometrikaupalla isojen siltojen kautta.

Kaukaa rakennus näyttää neliskanttiselta harmaalta betonimöhkäleeltä. Noin kilometrin päässä alkaa erottua pitkä ja ohut, lähes meren päälle ulottuva lippa. Siis kuin neliskulmainen valtava lippalakki. Kun pääsee tiirailuetaisyydelle, lipan alustaa hallitsee kaareva lasiseinä. Kuin jättiläiskärpäsen ulospäin pullistuva verkkosilmä.

Se on maailman uusin oopperatalo, Kööpenhaminan Operaen. Rahat tulivat lahjoituksena yksityiseltä säätiöltä. Tanskalainen arkkitehti Henning Larsen sai suunnitella vapaasti. Talolle osoitettiin huippupaikka Kööpenhaminan satamasta.

Etenkin illalla kun sisällä on valot, valtava verkkosilmä vangitsee ulkona käyskentelevän katseen. Tunnelma korostuu edelleen sisällä. Jättimäiset pallomaiset katto-kruunut antavat epätodellista sävyä. Itse näytäntösali on sisäpuolelta vuorattu tummaksi petsatulla vaahterapuulla. Valot tuovat planetaariomaista tunnelmaa.

Eikä tämä ole ainoa tanskalaisen arkkitehdin suunnittelema oopperatalo. Jörn Utzonin Sydneyn sataman simpukka on vielä tunnetumpi.

Talon tavallisetkin tavarat vessapaperitelineistä alkaen on viimeisen päälle tyylikästä. Kaikki mitä ihminen voi koskettaa, on terästä, kiveä, kangasta tai puuta. Muovia ei löydä hakemallakaan. Verkkosilmän lasien sisäpuolelta ulos katsellessa maailma alhaalla näyttää epätodelliselta.

Illalla menee Verdin ooppera Macbeth, joka perustuu Shakespearen surulliseen tarinaan. Oikeastaan kukaan esiintyjistä ei ole minulle ennestään tuttu. Saas nähdä.

Ikään kuin upean sisustuksen vastapainoksi katsomon tuolit ovat vähän kuin parhaat päivänsä nähneessä baarissa. Ne seisovat kukin yhden teräsalkansa varassa ja tuntuvat huteloilta. Edessä istuvan penkki oli kummasti kääntynyt vinoon. Saan vähän blirjeerata ja vängätä sen ruotuun. Sanovat myös, että tuoleissa on epämukavaa torakhdella. Tullee pian remonttihommia.

Orkesteri päräyttää alkusoiton. Esirippu aukeaa. Eihän tämä näytä lainkaan Skotlanilta. Lavastus on hyvin pelkistetty ja henkilöt liikkuvat tavallisissa vaatteissa. Ohjaaja on siirtänyt tapahtumat keskellemme ilmeisesti muistuttaakseen, että näitä despootteja kyllä riittää.

Kaiken pahan alkuhan tarinassa on juonitteleva rouva Macbeth, jota esittää Suomesakin vierailut Tina Kiberg. En saa hänestä oikein otetta. Olen kuullut parempaa. Lavastukselliset konstit ärsyttävät. Mutta kyllä se siitä. Macbeth eli Johan Reuter on hyvä.

Yksi on varmaa. Salissa kuulee erittäin hyvin. Akustiikkaan onkin satsattu maailman parhaiksi uskottujen tekijöiden tieto ja taito. Ilmeisesti salaisuus piilee vaahterassa.

pajen